

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **K. S. (S.)**

ukaranego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 22 maja 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść ukaranego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Żywcu

z dnia 22 września 2023 r., sygn. akt II W 486/23

**uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia K. S. (S.) od popełnienia
zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., wydatkami
postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

K. S. został obwiniony o to, że „w dniu 8 maja 2023 r., w miejscowości G., woj. [...], na ul. [...] kierował po drodze publicznej samochodem marki C. o nr rejestracyjnym [...], nie mając do tego uprawnienia, tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w.”.

Wyrokiem nakazowym z dnia 22 września 2023 r., sygn. akt II W 486/23, Sąd Rejonowy w Żywcu, obwinionego K. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 1500 zł. Nadto orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 24 października 2023 r. (k. 20).

Kasację w tej sprawie złożył Prokurator Generalny zaskarżając powyższy wyrok w całości na korzyść ukaranego. W kasacji podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 93 § 2 k.p.w., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że występują przesłanki do rozpoznania sprawy obwinionego w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego wydanie wyroku nakazowego nastąpiło również z rażącym naruszeniem prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w., poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie K. S. za winnego popełnienia wykroczenia, polegającego na kierowaniu pojazdem mechanicznym, w dniu 8 maja 2023 r., bez wymaganych do tego uprawnień w postaci prawa jazdy, które utraciło ważność w dniu 21 lutego 2023 r., podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu i jego wina, w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego budziły wątpliwości, albowiem przepis art. 15zzzw ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacjami kryzysowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 374, z późn. zm.) stanowi m.in. że jeżeli ważność prawa jazdy (pkt 1) upływa w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ważność tych dokumentów, uprawnień i wpisu ulega przedłużeniu do dnia upływu 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w zależności od tego, który z nich zostanie odwołany później - co winno skutkować uznaniem, iż zachowanie obwinionego nie wyczerpało ustawowych znamion przypisanego mu wykroczenia, ponieważ określony na dzień 21 lutego 2023 r. termin ważności posiadanego przez K. S. prawa jazdy uległ przedłużeniu z uwagi na fakt, iż przypadał w okresie stanu

zagrożenia epidemicznego, obowiązującego od dnia 16 maja 2022 r., wprowadzonego rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 12 maja 2022 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. z 2022 r. poz. 1028), który został odwołany dopiero z dniem 1 lipca 2023 r., mocą rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2023 r. poz. 1118).

W oparciu o powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Żywcu i uniewinnienie K. S. od zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym i jako taka podlegała uwzględnieniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Należy zgodzić się ze skarżącym, iż ukarany K. S. w czasie popełnienia przypisanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., tj. w dniu 8 maja 2023 r. legitymował się ważnym uprawnieniem do kierowania pojazdami mechanicznymi w postaci prawa jazdy, pomimo upływu terminu ważności tego dokumentu w dniu 21 lutego 2023 r.

Zauważyć bowiem należy, że ukarany K. S. w dniu 8 maja 2023 r. nie mógł dopuścić się przypisanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., ponieważ w ww. dacie obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 maja 2022 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. poz. 1028). Na podstawie tego rozporządzenia, od 16 maja 2022 r. na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej obowiązywał stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 (§ 1). Stan ten odwołano rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. poz. 1118) z dniem 1 lipca 2023 r. Data przeprowadzonej wobec ukaranego K. S. kontroli drogowej i jednocześnie data przypisanego mu wykroczenia (8 maja 2023 r.) mieści się zatem w ramach czasowych obowiązującego wówczas od dnia 16 maja 2022 r. do 1 lipca 2023 r. stanu zagrożenia epidemicznego.

W tym kontekście nie ulega wątpliwości, że wobec ukaranego zastosowanie znalazł art. 15zzzw pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach

związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1327 z późn. zm.), zgodnie z którym w przypadku, gdy ważność prawa jazdy upływa w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ważność tego dokumentu ulega przedłużeniu do dnia upływu 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w zależności od tego, który z nich zostanie odwołany później.

Słusznie zatem Autor kasacji wskazuje, że w dniu 8 maja 2023 r. ukarany K. S. posiadał ważne uprawnienie do kierowania pojazdami mechanicznymi, co z kolei prowadzi do uznania, że Sąd Rejonowy w Żywcu wydając wyrok z dnia 22 września 2023 r. w sprawie o sygn. akt II W 486/23 dopuścił się rażącej obrazy przepisów prawa procesowego (art. 93 § 2 k.p.w.) i materialnego (art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 15zzzw pkt 1 tzw. ustawy covidowej), mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji stwierdzonego uchybienia zasadne jest zatem uchylenie prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Żywcu i wobec oczywistej niesłuszności ukarania na podstawie art. 537 § 2 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w., uniewinnienie K. S. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

Na podstawie art. 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 638 k.p.k. orzeczono o wydatkach postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Z podanych wyżej względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[ms]